

og at han forfeiler sit Formaal, thi han faar jo da ikke saa høit en Told, eller idetmindste ikke i Forhold. Hvis det ærede Medlem altsaa forholder Tolden til det Tredobbelte, men han saa taber Halvdelen af Indtægten, saa har han jo kun faaet den dobbelte Indtægt. Og de Herrer ville se, at der er et væsentligt Hensyn, der altid maa tages; det er den Kunst, der altid maa øves ved vor Fastsættelse af en Toldsat, at den nemlig bliver saaledes, at den ikke indvirker trykkende paa Consumen, at vi ikke dertil lægge nogen sølelig eller mærkelig Hæmsko paa Brugen af den Artifel, vi beskatte. Dette Hensyn tog det ærede Medlem ganske rigtigt ved andre Leiligheder; han nævnte saaledes f. Ex. Vin. Vi her siger han, beskatte Vin saa høit som muligt. — Ja, det er meget rigtigt, men han tilføiede: saa høit, som den kan taale det, uden at Brugen deraf trykkes. Og det var rigtigt, at han føiede dette til, da man ellers let vilde kunne misforstaa ham. Nu vil jeg gjøre de ærede Medlemmer opmærksomme paa, at den her foreslaaede Toldsat paa Vin, saavidt jeg skjønner, næsten ikke adskiller sig fra den, som i England er lagt paa Vin. Hvis det ærede Medlem vil se efter, vil han finde, at Tolden paa Vin i England er 9 Skilling pr. Pot. (A. Hager 8 Skilling pr. Pot). Nu vel 8 à 9 Skilling pr. Pot; men her er foreslaaet 6 Skilling pr. Pund; det vil altsaa blive meget nær det Samme, der er i alt Fald ikke stor Forskel. Vi ere altsaa allerede gaaede temmelig høit i saa Henseende, og jeg tror, at det kan have sine Betænktheder at gaa høiere, naar man tager i Betragtning, at ved Vins Indførsel udvikler der sig altid mere og mere en stem Konkurrence, nemlig den indenlandske Vinproduktion. Denne tager efter min Mening til i en ikke ubetydelig Grad. Ganske vist lægge vi ogsaa en Skat paa den, thi man bruger jo selvfølgelig Brændevin dertil, dels indenlandsk, dels indført, men vi ville dog neppe staa os ved, at den tager formegent Overhaand; det er vistnok bedre at holde vor Vinhold en lille Smule moderat. Nu nævnte det ærede Medlem ogsaa et andet Punkt, og dette foranlediger mig til nogle yderligere Be-

mærkninger om det af ham lovpviste System. Han nævnte nemlig den engelske Maltaccise. Dette er ganske vist en meget vigtig Ting. Han nævnte den imidlertid kun i Forbindelse med Brændvinsbrændingen, og den spiller naturligtvis ogsaa en Rolle som et af Elementerne i den engelske Brændvinsbrænding, men han omtalte ikke en anden Retning, i hvilken den spiller en Rolle, nemlig som Beskatning af D. Man maa jo vel huske paa, at netop gennem Maltaccisen beskattede Englænderne deres D, og det er en høj Skat. I England betaler man i Skat af det indenlandske producerede D, som naturligtvis er stærkere, endogsaa meget stærkere end det almindeligt her i Landet brugte D, omtrent 1 Skilling af Potten, og de Herrer kunne altsaa tænke sig, hvad det er for en betydelig Indtægt, denne Skat giver. Jeg tror, at denne Skat i England indbringer omtrent 60 Mill. Rd. om Aaret. Det er altsaa, som om vi her omtrent havde 3½ Million om Aaret af D. Det er jo de Herrer bekendt, at der ikke saa sjældent her i Landet har været Tale om at lægge en Skat paa D, og der er foretaget meget grundige Undersøgelser i denne Retning, allerede for længere Tid tilbage, ja, de have ogsaa været foretagne efter sidste Krig, og der er fuldkomment udarbejdede Forslag tilføiede til en saadan Skat. Men efter en meget nøie Undersøgelse af denne Sag er jeg kommen til det Resultat, at jeg ikke vil tilraade Rigsdagen at lægge nogen saadan Skat paa D, og jeg skal tillade mig at sige hvorfor. Jeg indrømmer, at der er en Dproduktion her i Landet, som jeg med megen Glæde vilde lægge en Skat paa; det er den bayerske Dproduktion — ikke fordi jeg er en Fiende af det bayerske D, saalidt som af saa mange andre Livsnydelser, men fordi jeg finder det saa aldeles i sin Orden, naar vi lægge Skat paa Vin og Brændevin, da ogsaa at lægge Skat paa det bayerske D, thi dets Virkning er den samme som disse. Kunde jeg finde et praktisk Middel at foreslaa Tilnærmelse til Beskatning af det bayerske D, skulde det ikke være mange Dage, inden jeg vilde komme med mit Forslag; men, mine Herrer, deri ligger Banfælsigheden, at jeg paa ingen Maade vil beskattede eller indskrænke den, hus-